

بررسی قواعد احضار، جلب و قرارهای نظارت قضایی اطفال و نوجوانان و چالش‌های پیرامون آن

علی پایدارفرد^{1*}، احمدرضا امتحانی²، جواد نادری عوج بغزی³.

1- دانش‌آموخته دانشگاه مفید قم

2- دانشجو کارشناسی ارشد دانشگاه مفید قم

3- دانش‌آموخته سطوح عالی حوزه علمیه قم و دانشجو کارشناسی ارشد دانشگاه مفید قم

خلاصه

بحث احضار، جلب و قرارهای اعدادی، جز بحث‌های مهم و کاربردی در آیین دادرسی کیفری است که هریک از آن‌ها شرایط و اهدافی دارند که بدون رعایت آن شرایط به اهداف خاص خود نمی‌رسند؛ این شرایط با اصول آیین دادرسی کیفری که اهم آن‌ها در مواد ابتدایی قانون آیین دادرسی کیفری (مصوب ۱۳۹۲ و اصلاحیه آن، مصوب ۱۳۹۴)، بیان شده است نباید متعارض باشند. در خصوص اطفال و نوجوانان نیز، دیدگاه‌ها پیرامون نظر قانون‌گذار در بحث احضار، جلب و نظارت قضایی مختلف است و باید ببینیم آیا موادی که مقنن در ق.آ.د.ک، درباره‌ی آن‌ها در خصوص بزرگسالان مطرح کرده، اولاً با موادی که در خصوص اطفال و نوجوانان در همان قانون مطرح شده، تعارض دارد یا خیر؛ ثانیاً باید بررسی کنیم که مثلاً وقتی می‌گوییم اصل بر حضور حداقلی اطفال و نوجوانان در مرحله‌ی رسیدگی است، اعمال ماده ۵۶۸ ق.آ.د.ک در بحث احضار، جلب و نظارت قضایی، چگونه در عمل اجرا می‌گردد؛ بنابراین، لازم است هریک از این موارد را جداگانه تشریح کنیم.

کلمات کلیدی: اصول احضار، جلب، قرارهای نظارت قضایی، اطفال و نوجوانان.

1. مقدمه

در خصوص وجود یا فقدان جلب و احضار اطفال و نوجوانان به‌عنوان متهم در قانون آیین دادرسی کیفری، نظرات مختلفی وجود دارد و در این مقاله می‌خواهیم ببینیم که قانون‌گذار، اگر احضار و جلب را در خصوص اطفال و نوجوانان پذیرفته، نحوه اجرای آن‌ها، چگونه است و اگر نپذیرفته، چه چیزی جایگزین آن‌ها قرار داده است؛ هم‌چنین، در این مقاله بررسی می‌کنیم که از منظر قانون، قرارهای نظارت قضایی (جزئی از قرارهای اعدادی)، در خصوص اطفال و نوجوانان به چه نحو است و ماده ۵۶۸ ق.آ.د.ک، عملاً اجرا می‌شود یا خیر.